Oppus. Kes tõist henne kõrwale wõttap ellama, se kaego enne, kas temma wahhest tülliteggijaga kokko ei sa. Muido tullep wimate perremehhele pakkominnek.

2. Katte künnirawwa.

Raudsep teggi ütteſt raudkangeſt kats künnirauda. Üts neist saije adra otsa, tõine heideti kaarte alla kolka, nink unneteti sinna mahha. Nink kui keake tedda sääl es mõista otsi, sis rostiteti temma kik ärra, nink saije mustas ja illotas. Wimate algateti perremehhele tedda meelde, nink temma tõmmas tedda põhhu alt wälja.

Kui nüüd se lõitu künniraud omma welle sääl adra otsan nätta saije, sis immetelli temma, seſt et temma olli essi must ja illota, ent welli olli paljo illusamb ja wallusamb, kui temma enne olli olnu. „Oh immet", üttel se rostitetu raud; „seppikoan „ollime üttesuggutse, ent kae nüüd, mes wahhe! „Kuis sinna ni illosas ollet sanu, welli, nink minna olle ni mustas ja illotas jänu, et ma kül olle „kik se aig henganu nink häid päiwi nännu?" — „Se ep se om", üttel tõine, „et sa ollet henganu; „ne hä päiwa omma sinno ärrariknu; ent minna „olle tõ ja waiwa al illosas sanu."

Oppus. Tõ ei teota keddake; laiskus laidap egga meest.

3. Kaarna.

Kaarna näggi, et kotkas terwe nelli näddalit mumme pääl olli haudman, nink üttel: „Oho, nüüd

„ma tija, melles kotka poja ni sures ja kanges „kaswawa. Ma tahha ka seddawärki tetta!" — Tooſt ajaſt istup kaarna ka nelli näddalit pessa pääl; ent imme! ta ei olle kunnage muud kui tühje kaarna poigi wäljatonu.

Oppus. Panne sabas jalga, saksa-särk sälga: kes iks hulgus, to hulgus.

4. Suſſi ja rebbane.

Saja olliwa küllan. Lappulisse tulliwa mõtsast: wanna suſſi rebbasega, lätsiwa saja-lawwa alla, es näe keake. Naksiwa lu konte ja leiwa rase korjama. — Sai sis suſſi hennele wadist öllut juwwa, — jäi mees joobnus. — Sis tulli himmo laulda. Küsse rebbase käest: „watter, ma laula?" Rebbane üttel: „ärra laula, pessa same!" Suſſi küsse weel; rebbane keeld jälle. Ent soel olli wäga kange laulo-himmo, küsse sis kolmat puhku rebbase käest lubba: „et ma laula iks!" Rebbane koste: „kui sul ni kange himmo om, sis lau„la päle, kül sa näet, mes suurt auwo sa saat." — Suſſi karras sis lawwa päle, nink laul ütte kõrra. Näggi sajarahwas, nink pand ka ökwa tänni: „Kae, kon suſſi laulap. Kos penni, kos malk!" — Kiſſuti soekeſt häste, pesseti päleke.

Rebbane kaije lawwa alt, jooſk kambrede, piſt pääd kore kirno; mõttel henne man: „nüüd hädda „käen, nüüd soekese südda täüs, nüüd lahhup iks „mõtsan minno, kui ta näep, et minno nahk ter„we." Saiwa sis mihhe tõine tõisega mõtsan kokko; sis kaibas suſſi rebbasele, kuis ta paljo pessa olli sanu. Rebbane tõmmas sälga kõra, nink kos-

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 23